

Важка, як сповідь, ця морська вода,
Гудуть від бур її великі дзвони,
В її глибинах ніч, мов камінь, тоне
І тіло гіркоти її жада.

Свавільна, як вона, і молода,
В покоси хвиль я полечу з розгону,
Роздерши криком вітряну запону,
Від сонця і від щастя аж руда.

Я ніжуся у літеплій постелі,
Та ця примхлива, тепла течія
Розіб'є і мене колись об скелі.

Збере мої тріски старий рибалка
Зимою сам, на березі, і я
Горіти буду весело і палко.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.